

Nr 18

Fredagen den
7 februari 1975

Utbildningsutskottets betänkande

Nr 1 med anledning av propositionen 1975:2 med förslag om tilläggsstat II till riksstaten för budgetåret 1974/75 såvitt gäller atomforskning

*Anmälan av
interpellationer*

Trafikutskottets betänkande

Nr 3 med anledning av propositionen 1975:2 med förslag om tilläggsstat II till riksstaten för budgetåret 1974/75 såvitt avser kommunikationsdepartementets verksamhetsområde

§ 4 Anmäldes och bordlades

Motioner

Nr 1817 av herrar *Boo* och *Torwald*

Nr 1818 av herr *Fälldin m. fl.* med anledning av propositionen 1975:12 med förslag till lag om ändring i skadeståndslagen (1972:207), m. m.

§ 5 Anmälan av interpellationer

Anmäldes och bordlades följande interpellationer som ingivits till kammarkansliet

den 6 februari

Nr 29 av herr *Lövenborg* (vpk) till herr kommunikationsministern om vägverkets planerade omorganisation:

I början av 1972 tillsatte vägverket en utredning för att bl. a. göra en översyn av landets indelning i arbetsområden. Denna utredning har i sin tur begärt en undersökning från vägdirektörerna i de olika länen. På basis därav har modellstudier utformats med förslag om hur arbetsområdena bör vara utformade. För Norrbottens del skulle det, enligt modellskissen, innebära att antalet arbetsområden minskar från 23 till 17.

Uppgifterna om detta har väckt stor oro både bland vägverkets egen personal och bland befolkningen i berörda områden. Man befärar dels minskat antal arbetstillfällen, dels regionala konsekvenser och försämrad vägservice. Ju fler indragningar och centraliseringar som sker, desto sämre blir förutsättningarna för glesbygdens samhällen att överleva.

Som exempel på den oro som råder inför vägverkets planerade indragning av arbetsområden vill jag citera ur en skrivelse som den 12 november 1973 tillställdes vägverkets centralförvaltning. Den kom från ett av de områden som nu hotas av indragning, nämligen Kolers arbetsområde. I skrivelsen heter det bl. a.:

”De arbetare som arbetar inom arbetsområdet bor och har sina fastigheter inom området och är inställda på att i fortsättningen bo och verka här.

Det får inte bli så att vägverket skall utplåna s. k. glesbygden, för i och med att Koler arbetsområdet är borta, blir detta ett slag mot hela Piteå Markbygd med en försämrad driftservice, även andra samhällsfunktioner blir lidande.

Med hänvisning till ovanstående fakta, och med förvissningen att vi för hela Markbygdens talan, anhåller vi att vägverket och kommunikationsdepartementet beslutar i enlighet med utredningens alternativ 0 vilket innebär att arbetsområdet bibehålles i nuvarande skick, med ett tillägg, att nuvarande intagningsstopp slopas och att flera r-tjänstemän anställas så att a-områdets maskinpark bättre nyttjas."

Det åberopade är bara ett i raden av de många initiativ, brev och upp-
vaktningar som har skett i anledning av vägverkets planerade omorganisation. De stämningar som här kommer till uttryck får inte nonchaleras. De vittnar om oro inför de regionalpolitiska konsekvenser man kan förutse, men också om det ansvar många känner när det gäller ambitionen att hålla en hygglig vägstandard även i glesbygdsområdena.

Tar man Norrbotten som exempel, så är jag i likhet med många andra övertygad om att en indragning av ett antal vägområden med all säkerhet kommer att innebära försämrad väghållning inom stora delar av länet. Att sådan indragning får svåra konsekvenser för arbetare som blir utan jobb eller måste flytta står också helt klart. Det innebär i sin tur minskade förutsättningar att överleva för vissa berörda orter. Det finns alltså all anledning att gå fram med stor varsamhet och beakta de regionalpolitiska konsekvenserna av sådan planerad indragning av vägområden, som säkerligen berör landet som helhet. Kommunikationsministern bör ha intresse av att skingra den oro som råder och förhindra åtgärder i negativ riktning.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag om kammarens tillstånd att till herr kommunikationsministern få ställa följande frågor:

1. Blir riksdagen i tillfälle att behandla vägverkets planerade omorganisation?
2. Är kommunikationsministern beredd att säga nej till centraliseringsförslag som får negativa regionala konsekvenser?

Nr 30 av herr *Mattsson* i Lane-Herrestad (c) till herr statsrådet Lidbom om reglerna rörande förtida tillträde vid expropriation:

Expropriationslagen (1972:719) utgår liksom tidigare expropriationslagstiftning från att ersättningen skall vara slutligt bestämd innan egendomen får tas i anspråk av den exproprierande. Från principen gäller och har gällt undantag, avsedda att tillgodose ett starkt intresse att snabbt få ta egendomen i besittning. Förhandstillträde – enkelt eller kvalificerat – kan då medges efter prövning av parternas intressen. I dom eller beslut om medgivande till förhandstillträde skall domstolen ange när medgivandet tidigast får utnyttjas. Tiden skall bestämmas så att fastighetsägaren eller annan, vars rätt berörs, får "skäligt rådrum".

Det ligger i sakens natur att domstolen har att väga de motstridiga intressena mot varandra. Utvecklingen har dock gått mot ett starkare betonande av den exproprierandes intresse. Sålunda har det tidigare kravet på att ett förtida tillträde skall vara av "synnerlig vikt" ersatts med regeln att det skall vara "av väsentlig betydelse" för den exproprierande. Tidigare har utmönstrats krav på anknytning till laga fardag när det gäller avflyttning från bostad.

Från intressenter har framförts oro för att näringsverksamhetens intressen inte alltid kommer att bli tillräckligt beaktade. Särskilda problem uppstår i samband med expropriation av näringsverksamhet då det är aktuellt att skaffa likvärdig egendom. Möjligen kan här gälla att detta får beaktas vid bestämmandet av s. k. annan ersättning. Men även en formellt korrekt beräknad sådan ersättning räcker inte alltid för att berörda intressenter skall få möjlighet att inrätta sig efter de nya förhållandena, om det måste ske under stor tidspress. Ekonomisk ersättning kan inte alltid kompensera ett otillräckligt rådrum.

Med hänvisning till det anförda anhåller jag att till statsrådet Lidbom få rikta följande frågor:

Är enligt statsrådets mening tillämpningen av reglerna om tidpunkten för förtida tillträde vid expropriation godtagbar med hänsyn till behovet av nödigt rådrum?

Är enligt statsrådets mening ersättningsreglerna vid expropriation så utformade att de täcker även de särskilda olägenheter som kan följa av ett förtida tillträde?

den 7 februari

Nr 31 av fru tredje vice talmannen *Nettelbrandt* (fp) till herr finansministern om taxeringen av olika kategorier skattskyldiga:

Från inkomst av tjänst får enligt kommunalskattelagens regler avdrag göras för utgifter som är att anse som kostnader för fullgörande av tjänsten. Dit hör t. ex. i tillämpliga delar hyra, arbetsbiträde, resor, facklitteratur, instrument o. d. Som reglerna är utformade i lagstiftningen är de för avdragen gällande principerna mycket lika de principer som enligt bestämmelserna gäller för övriga inkomstslag. I praktiken har emellertid avdrag från inkomst av tjänst kommit att behandlas avgjort snävare.

Genom t. ex. handel med vinst- och förlustbolag och genom interna aktieöverlåtelser har under senare år stora vinstmedelsbelopp kunnat tas ut nära nog skattefritt. Även andra liknande vägar har använts i skatteflyktssyfte. Efter hand har visserligen bestämmelser tillkommit för att stävja den organiserade skatteflykten, men det finns anledning att fästa uppmärksamheten på även den normala "olikabehandlingen" mellan de stora löntagargrupperna och övriga. Denna olikabehandling gäller dels tillämpningen av reglerna, dels kontrollens omfattning och noggrannhet.

En tjänsteman som exempelvis har till uppgift att varje dag rätta många

tiotal böcker och har behov av stort utrymme för detta får knappast någonsin avdrag för del i bostadshyran, medan däremot en tjänsteman som på sin fritid författar en ganska enkel bok kan få avdrag för hyra i både sin fasta bostad och sin sommarbostad med tiotusentals kronor, om han förlägger bokutgivningen till ett särskilt bildat aktiebolag: Bilar, dyrbara möbler och mattor i bostaden, maskinell utrustning av skiftande slag osv. blir med lätthet avdragsgilla i rörelse, särskilt om ett aktiebolag står för rörelsen, medan däremot arbetsredskap för löntagare behandlas mycket restriktivt, även där det är fråga om små belopp och arbetsredskap av stor betydelse för möjligheten att på ett fullgott sätt sköta arbetsuppgifter i enlighet med tidens krav. Dessa exempel skulle kunna mångfaldigas. En s. k. representationskostnad kan t. ex. enligt bestämmelserna vara avdragsgill även för löntagare och kan vara lika välmotiverad för dem som för rörelseidkare eller dem som har inkomst av tillfälliga uppdrag och tillfälligt arbete, men avdraget blir för löntagare i allmänhet avvisat. Detsamma gäller studieresa till utlandet. Dessutom gäller denna olikabehandling i ett flertal olika hänseenden, fastän avdragen här tagits som exempel. Nämnas bör dock redovisningen av inkomstuppgifter, som är väsentligt olika för olika kategorier.

Inte endast beträffande graden av generositet eller restriktivitet är det en skillnad mellan löntagare och övriga. Det är även en markant skillnad i kontrollens omfattning. Varje löntagares deklaration går igenom minutiöst i fråga om varje litet belopp. För rörelser av olika slag är däremot granskningen ofta mycket summarisk, utom vid särskilda taxeringsrevisioner. Dessa är emellertid så begränsade i sin omfattning, att ingen torde bli föremål för taxeringsrevision oftare än en gång vart fjortonde år.

Under hänvisning till det anförda hemställer jag att till herr finansministern få ställa följande frågor:

1. Har finansministern observerat den olikabehandling vid taxeringen som här påtalats och som drabbar löntagarna?
2. Vilka åtgärder ämnar finansministern vidta för att åstadkomma den likhet inför lagen som varje medborgare har rätt till?

Nr 32 av fru *Kristensson* (m) till herr justitieministern om garantier för sekretesskyddet beträffande kriminalstatistiken:

Frågan om konsekvenserna från sekretessynpunkt av att statistiskt primärmaterial avidentifieras har tilldragit sig intresse i samband med justitiedepartementets prövning av tillstånd m. m. för SCB:s register Levnadsförhållandena i samhället. (Justitiedepartementets beslut 1974-12-13, dnr 2557 och 2559/74.)

Datainspektionens föreskrift att individuella uppgifter på såväl frågeformulär som datamedium skulle avidentifieras i syfte att skydda de intervjuades integritet mötte som bekant invändningar från bl. a. SCB. Dessa gick ut på att en dylik avidentifiering gav till inte åsyftat resultat

att uppgifterna inte längre åtnjöt skydd enligt 16 § sekretesslagen. Sekretesskydd enligt lagrummet i fråga skulle med andra ord förutsätta ett bibehållande av namn eller annan identitetsbeteckning.

Enligt det förenämnda beslutet har regeringen anslutit sig till denna bedömning och uttalar att föreskrift om avidentifiering av personuppgifter i och för sig visserligen är ägnad att stärka intervjuades integritet. "Föreskriften får emellertid till följd att materialet enligt nuvarande sekretessbestämmelser förlorar sitt sekretesskydd. Även om möjligheterna att identifiera en viss person bland de intervjuade med ledning av undersökningsmaterialet kan synas små, kan man dock inte bortse från denna risk. Att undersökningsmaterialet blir fritt tillgängligt för allmänheten kan därför, såsom både JK och SCB anfört, inte accepteras."

Mot denna bakgrund framstår SCB:s registerhantering av sådana uppgifter och anteckningar, som avses i lagen om polisregister m. m. och lagen om allmänt kriminalregister, som anmärkningsvärd.

Med SCB:s registerhantering härutinnan avser jag i det följande SCB:s kriminalstatistik, som enligt Produktbeskrivningar för SCB:s löpande statistik upptar statistikgrenarna polisstatistik-månadsstatistik, polisstatistik-årsstatistik, domstols- och åklagarstatistik, verkställighetsstatistik och återfallsstatistik.

I flertalet av de nu nämnda registren används personnummer som sökbegrepp. Identiteten är med andra ord fullständig.

Gällande polisregisterlagstiftning är resultatet av en långvarig diskussion och har en målmedveten inriktning att begränsa registreringens omfattning och tillgången till registerinformationen. Sålunda äger ju i princip enskild person numera bara få upplysning ur polis- och kriminalregister, om han styrker att hans rätt är beroende av upplysningen. I syfte främst att främja en rehabilitering har noggrant reglerats de fall där uppgift från polisregister får medtagas i sådan sammanställning som RPS utger till bl. a. länspolischefers och lokala polischefers hjälp i den brottsbekämpande verksamheten. I uppgift från polisregister får exempelvis ej medtagas anteckning om böter, sedan fem år förflutit från dom. beslut eller godkännande av strafföreläggande.

Mot denna allmänna bakgrund bör föreskrifterna i 12 § i 1963 års lag om allmänt kriminalregister resp. 9 § i 1965 års lag om polisregister m. m. bedömas. Båda de nu nämnda stadgandena upptar bestämmelser om att erforderliga uppgifter (utdrag) skall lämnas till den officiella statistiken.

"Upplysning må dock icke lämnas om namnen på dem utdragen avse." (12 § kriminalregisterlagen; polisregisterlagen har samma lydelse frånsatt att "utdragen" utbyts mot "uppgifterna".)

Föreskriften om att namn skall borttagas vid uppgifternas överlämnande till den officiella statistiken, dvs. SCB, har uppenbarligen kommit till för att tillförsäkra den som avses med uppgifterna erforderligt skydd i olika avseenden.

SCB:s nämnda register, som tillhoppa utgör ett mycket fullständigt straffregister, åtnjuter såvitt jag förstår inte det sekretesskydd som sek-

retesslagen eljest ger. Förfarandet tillgodoser inte heller skäliga anspråk på skydd för den personliga integriteten.

Förhållandet kompliceras av att SCB uppdaterat sina register med hjälp av personnummer. Den omständigheten att polisregisterlagstiftningen inte exkluderat också personnumren torde få ses mot bakgrunden av den tidigare ringa förtrogenheten bland jurister och andra med ADB-teknikens möjligheter. Lagstiftarens syfte på den punkt det nu gäller är emellertid under alla förhållanden så entydigt att det enligt min mening inte ger utrymme för att tillämpa ett förfarande så som nu sker. Att SCB sålunda strängt taget i strid med lagstiftningens anda och mening använder sig av personnumren vid statistikbehandlingen ändrar rimligen inte detta synsätt.

Datalagen behandlar uttryckligen i 4 § frågan om tillstånd att inrätta och föra personregister, som innehåller uppgifter vilka ansetts särskilt ömtåliga såsom uppgifter om begångna brott och ådömda påföljder. Offentlighets- och sekretesslagstiftningskommittén (OSK) har i anslutning härtill vidare anfört att de mest känsliga uppgifterna, t. ex. brottspåföljder, i princip inte bör få antecknas i ADB-register annat än av myndighet som enligt lag har att föra register över dem. Bara för det fall att enskilda personers namn inte offentliggörs, bör undantag kunna medges för statistiska bearbetningar och vetenskapliga undersökningar.

Detta restriktiva betraktelsesätt synes mig rimma illa med det förfarande som jag redogjort för.

Åberopande det anförda hemställer jag om kammarens tillstånd att till herr justitieministern ställa följande fråga:

Vilka åtgärder är statsrådet beredd att vidta för att garantera sekretesskydd beträffande kriminalstatistiken?

Nr 33 av herr *Enlund* (fp) till herr utbildningsministern om utnyttjande av lediga platser inom gymnasieskolan:

Vi har f. n. i vårt land en betydande ungdomsarbetslöshet. Samtidigt rapporteras att 7 000 av gymnasieskolans elevplatser står tomma. Att ungdom bl. a. på grund av bristfällig utbildning går arbetslös, samtidigt som gymnasieskolans utbildningsresurser inte utnyttjas, kan inte anses försvarligt.

Arbetslösheten kan vålla särskilt stora skador då den drabbar unga människor. Förutom de ekonomiska bekymren tillkommer den svåra psykologiska belastning det innebär att inte finna en plats i samhället – att inte behövas. Ungdomsarbetslösheten måste därför med alla medel bekämpas.

De outnyttjade elevplatserna i det svenska skolväsendet borde tas i anspråk i kampen mot ungdomsarbetslösheten. Det är sannolikt den tanken som ligger bakom skolöverstyrelsens skrivelse till arbetsmarknadsstyrelsen den 17 januari 1975. Där redovisas ett antal gymnasieregioner "där SÖ känner stor ovisshet beträffande gymnasieskolan". Det gäller

Fredagen den
7 februari 1975

*Anmälan av
interpellationer*

g-regioner som har färre än 500 16-åringar 1975. Enligt läroplanen för gymnasiet bör elevunderlaget för en vanlig gymnasieskola vara minst 400–500 per årskull. Bland de 35 gymnasieskolor av traditionell typ som nämnts i skrivelsen återfinns tre av de fem gymnasierna i Västmanlands län.

Det vore mindre märkligt om "SÖ känner stor ovisshet" beträffande någon enstaka gymnasieskola med sviktande elevunderlag. Men om ovissheten gäller ett stort antal, och som i Västmanland tre femtedelar av antalet gymnasieskolor inom länet, måste detta anses mycket oroande. Det är enligt min mening nödvändigt att de undersökningar och överväganden som ligger bakom SÖ:s kortfattade skrivelse till arbetsmarknadsstyrelsen redovisas för allmänheten.

Beträffande det totala antalet 16-åringar inom en gymnasierregion kan naturligtvis några förändringar inte åstadkommas genom skolpolitiska åtgärder. Det är en följd av den allmänna befolkningsutvecklingen inom regionen. Men det finns flera andra faktorer än årskullarnas storlek som påverkar elevantalet vid gymnasieskolan. Under de senaste åren har många elever i grundskolans avgångsklass gått direkt ut i arbetslivet. Andra har planerat att göra det men blivit bittert besvikna, då de har funnit att de på grund av brist på yrkesutbildning inte får något arbete.

Den nya organisation för studie- och yrkesorientering (SYO) som infördes för något år sedan har en viktig uppgift att hjälpa eleverna till rätta vid det viktiga val de måste göra i grundskolans avgångsklass. Det vore olyckligt om de senaste årens tendens till minskat intresse för gymnasial utbildning skulle bli bestående.

En annan orsak till sjunkande elevtal vid gymnasieskolan är att elevernas förstahandsönskemål inte kan tillgodoses. Av de många sökandena i hela landet till vårdirkesutbildning hösten 1974 avvisades mer än hälften. Detsamma gäller el-teleteknisk utbildning. De som avvisades vid dessa linjer sökte sig inte alltid till linjer där det fanns gott om platser – t. ex. teknisk linje, där det fanns nästan dubbelt så många platser som det fanns sökande. Många av de avvisade gav upp och ökade måhända antalet sysslösa ungdomar.

Självfallet kan inte gymnasieskolans olika linjer omdisponeras helt i enlighet med ungdomarnas linjeval. Hänsyn måste även tagas till arbetskraftsbehovet på arbetsmarknaden. I årets statsbudget föreslår departementschefen ändringar i de olika linjernas dimensionering, som innebär en bättre anpassning till elevernas efterfrågan. Bl. a. föreslås en avsevärd utbyggnad av vårdlinjen. Enligt min mening bör en ytterligare anpassning till elevernas linjeval ske, om man därigenom kan fylla de tomma elevplatserna och minska antalet sysslösa ungdomar.

Även när det gäller elevernas linjeval är SYO:s information och vägledning av största betydelse. Garantier bör skapas för att varje elev vid valtillfället är väl underrättad, dels i fråga om utbildningsmöjligheterna, dels i fråga om tillgången på arbete inom det yrke som eftersträvas. Framför allt bör eleverna få en god inblick i de svårigheter de

kan komma att möta senare i livet, om de inte tar till vara de möjligheter som erbjuds i fråga om en gedigen grundutbildning.

Ytterligare en möjlighet att tillvarata gymnasieskolans resurser i regioner med svagt elevunderlag är att bygga ut de specialkurser som är kortare än ett år eller som fordrar tidigare gymnasial utbildning eller viss ålder. Enligt statsbudgeten beräknas den totala dimensioneringen av dessa kurser nästa läsår bli oförändrad, dvs. 29 330 elevårsplatser. För de elever som av skilda orsaker inte vill fortsätta sina studier direkt från grundskolan eller som inte vill binda sig för minst två års ytterligare utbildning kan dessa specialkurser utgöra lämpliga alternativ. Det är även troligt att sysslösa ungdomar har lättare att välja dessa kortare kurser.

Med hänvisning till det anförda anhåller jag om kammarens tillstånd att till herr utbildningsministern framställa följande fråga:

Vilka åtgärder har vidtagits och vad kan ytterligare göras för att utnyttja de lediga platserna inom gymnasieskolan med särskild hänsyn till det stora antalet sysslösa ungdomar?

§ 6 Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 6 februari

Nr 70 av fru *Hambraeus* (c) till herr utbildningsministern om planerna på ett internationellt FN-universitet:

Den 6 december 1973 beslöt FN:s generalförsamling att upprätta ett internationellt universitet i form av ett programorienterat samarbete för forskning och forskarutbildning beträffande de trängande och allomfattande problemen kring människans fortlevnad, utveckling och välfärd. Verksamheten skall enligt förslag från Sverige byggas på redan existerande institutioner och vara tvärvetenskaplig till sin karaktär.

Jag anhåller om kammarens tillstånd att till herr utbildningsministern få ställa följande fråga:

Är utbildningsministern villig att redogöra för hur långt planerna med FN-universitetet framskridit och om någon speciell institution i Sverige kommer att erbjudas åta sig uppgifter för detta universitet?

Nr 71 av herr *Blomkvist* (s) till herr socialministern om tillhandahållande av kläder åt socialhjälpstagare:

En av landets större kommuner håller sig med ett eget utdelningsförråd av kläder och hemtextilier till socialhjälpstagare i stället för att låta dessa köpa sina kläder i vanliga butiker.

Anser statsrådet att en sådan verksamhet står i överensstämmelse med de grundläggande principerna för socialvårdens arbetsätt år 1975?

Fredagen den
7 februari 1975

*Meddelande om
frågor*

Nr 72 av herr *Olsson* i Edane (s) till herr finansministern om lokalmässig integrering av förskola med låg- och mellanstadieskola:

Såväl ekonomiska som pedagogiska och sociala skäl talar för en integration mellan förskola och låg- och mellanstadieskola. En förutsättning härför är dock att en samordning härvidlag kan ske mellan berörda statliga myndigheter. Ett flertal integrationsprojekt har emellertid kullkastats därför att myndigheterna haft skilda lagliga möjligheter att medge statsbidrag. Med anledning härav får jag ställa följande fråga till herr finansministern:

Vill statsrådet, med hänsyn till de ekonomiska och budgetmässiga fördelar som står att vinna, ta initiativ som syftar till sådana ändringar i statsbidragsbestämmelserna som gör det möjligt för kommunerna att lokalmässigt integrera förskola med låg- och mellanstadieskola?

Nr 73 av herr *Enlund* (fp) till herr finansministern om reglerna för anstånd med avlämnande av självdeklaration:

Enligt anvisningar från riksskatteverket den 9 januari 1975 (dnr 32/75-302) bör, om gift skattskyldig har anstånd enligt 34 § 1 mom. TL (dvs. till den 31 mars) eller om sådan skattskyldig efter ansökan medgetts anstånd, motsvarande anstånd ges make och hemmavarande barn under 18 år, om ansökan görs därom.

Vill finansministern medverka till att make och hemmavarande barn under 18 år i ovannämnda fall beviljas generellt anstånd utan särskild ansökan och därmed minska den anhopning av arbete med ansökningsärenden som eljest kommer att drabba skattskyldiga, deklaraationsbyråer och berörda myndigheter?

Nr 74 av herr *Boo* (c) till herr försvarsministern om utbildningen för erhållande av militärt förarbevis för buss:

För framförande av militära fordon på allmänna vägar krävs att föraren skall ha genomgått viss förarutbildning och därefter tilldelats s. k. förarbevis. I det civila livet krävs att förare av tyngre fordon, bussar, tung lastbil etc. skall ha avlagt prov för särskilt trafik kort.

Mot bakgrund av de förekommande långa militära busstransporterna och med anledning av den nyligen inträffade svåra olyckan i Dalarna, vid vilken militär buss var inblandad, vill jag till herr försvarsministern rikta följande frågor:

1. Anser statsrådet att utbildningen för erhållande av militära förarbevis för buss motsvarar den utbildning som krävs för erhållande av rätt att framföra buss i civil trafik?

2. Om så icke är fallet, vilka åtgärder avser statsrådet att vidtaga?

Nr 18

§ 7 Kammaren åtskildes kl. 15.02.

Fredagen den
7 februari 1975

In fidem

SUNE K. JOHANSSON

*Meddelande om
frågor*

/Solveig Gemert